

Den præcise rækkevidde af formuleringen »et passende afslag« i direktivets artikel 3 kan som nævnt give anledning til tvivl. For med sikkerhed at gennemføre direktivet korrekt, bør købelovens terminologi dog efter arbejdsgruppens opfattelse ændres, således at der kan gives »et passende« afslag i prisen.

En ændring af terminologien til »passende afslag« vil ikke ændre på, at et forholdsmæssigt afslag i almindelighed også betragtes som det passende afslag, når der foreligger en værdiforringende mangel. Trods forslaget om et ændret ordvalg er der ikke tilsigtet en væsentlig ændring af retstilstanden. Ændringen vil i vidt omfang være en videreførelse af hidtidig praksis, hvor der også har vist sig et behov for i visse sager at forlade det sædvanlige udgangspunkt for beregningen af et forholdsmæssigt afslag. Der henvises til betænkningen side 121 f.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 115-122.

5.4.3.2. Ændringer, der ikke er nødvendige for at gennemføre direktivet

I betænkningen (side 123-125) er der redegjort for de områder, hvor købeloven og forbrugerkøbsdirektivet i relation til mangelsbeføjelserne er sammenfaldende, samt for de områder, hvor købeloven giver forbrugeren en bedre retsstilling, end det kræves efter direktivet.

Arbejdsgruppen anfører, at købeloven på disse områder kan opretholdes uændret under henvisning til direktivets minimumsklausul. Købelovens § 80 om erstatning i anledning af mangler kan også opretholdes uændret, idet erstatningsspørgsmål ikke er reguleret af direktivet, jf. herved også præambelens pkt. 6, hvor det fastslås, at en tilnærmelse af medlemsstaternes nationale lovgivninger om forbrugerkøb ikke berører nationale retsregler og principper vedrørende de ordninger, der gælder for ansvar i og uden for kontraktforhold.

I forlængelse af overvejelserne vedrørende gennemførelsen af forbrugerkøbsdirektivets artikel 3 har arbejdsgruppen overvejet, om der bør stilles forslag om yderligere ændringer i reglerne om forbrugeren mangelsbeføjelser.

Arbejdsgruppen har for det første overvejet, om det er muligt i loven at angive visse nærmere retningslinier for, hvornår afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid. Arbejdsgruppen finder det hensigtsmæssigt, hvis det i loven angives, hvilke forhold der navnlig må inddrages i vurderingen af, om den pågældende beføjelse er opfyldt inden for denne tidsmæssige ramme. Arbejdsgruppen foreslår på den bag-

grund en bestemmelse, der angiver, at der ved vurderingen af, om der er sket afhjælpning eller omlevering inden rimelig tid, navnlig skal tages hensyn til genstandens art, manglens beskaffenhed og forbrugeren behov for genstanden, herunder om sælgeren for egen regning har stillet en erstatningsgenstand til rådighed for forbrugeren. Der henvises til betænkningen side 125 f.

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, om der i loven bør indføres regler om antallet af afhjælpningsforsøg, således at det fremgår af loven, at sælger kun har ét afhjælpningsforsøg, medmindre der foreligger særlige grunde. Hensigten med en sådan bestemmelse ville i givet fald navnlig være at præcisere, hvem af parterne der skal godtgøre, at der foreligger omstændigheder, som berettiger til mere end ét afhjælpningsforsøg. Arbejdsgruppen har imidlertid efter en vurdering af fordele og ulemper ikke fundet at burde foreslå en sådan bestemmelse. Der henvises herom til betænkningen side 126-128.

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, om der i loven bør indføres regler om fradrag i forbrugeren tilbagebetalingskrav ved ophævelse af købsaftalen, jf. herved præambelens pkt. 15, der nævner, at medlemslandene har mulighed for at fastsætte, at eventuel tilbagebetaling til forbrugeren kan nedsættes under hensyn til forbrugeren brug af varen i den tid, der er gået siden leveringen.

Arbejdsgruppen anfører herom navnlig, at problemstillingen synes at være snævert knyttet til enkelte produkttyper, og at en generel regulering af spørgsmålet kunne give anledning til en række tvister om beløb af begrænset størrelse. En bestemmelse om fradrag i forbrugeren tilbagebetalingskrav ville i givet fald også skulle suppleres med en bestemmelse, der pålægger sælgeren at betale renter af købesummen for den periode, sælgeren har haft rådighed over beløbet. En regulering af spørgsmålet synes dermed at ville føre til en komplicering af lovgivningen, der efter arbejdsgruppens opfattelse ikke står i et rimeligt forhold til, hvad der kan opnås herved. Arbejdsgruppen har derfor fundet, at spørgsmålet fortsat bør løses i praksis på baggrund af de enkelte sagers konkrete omstændigheder. Der henvises herom til betænkningen side 128-130.

I lyset af en række sager fra Forbrugerklagenævnet har arbejdsgruppen endvidere overvejet, om der bør udformes regler om sælgers krav på vederlag for undersøgelser af salgsgenstande, der indleveres med henblik på afhjælpning.

I praksis har spørgsmålet været aktuelt i de situationer, hvor det ved sælgers undersøgelse konstateres, at salgsgenstanden ikke lider af en køberetlig mangel.